

Sofie er flyttet til Danmark for at studere en professionsbachelor. Hun trives godt, men studiet er hårdt. Sofie er ordblind og udfordret af de skriftlige opgaver. Især det akademiske danske sprog er svært. Med kun ét år tilbage af studiet, mener hendes undervisere ikke, at Sofie kan færdiggøre det. Sofie bliver tilknyttet den frivillige mentor Louise og ender med at færdiggøre sin uddannelse med et 10-tal.

Sofie har igennem hele studiet haft svært ved de akademiske opgaver. Efter en eksamen, hun kun lige har klaret sig igennem, tvivler underviserne på, om Sofie kan klare bacheloropgaven. De synes, det er bedre, hvis hun finder et andet studie. Sofie fortæller, hvordan det var at få den besked:

”Det var meget hårdt, og jeg blev meget ked af det, for der var kun et år tilbage, til jeg var færdig med studiet. Jeg havde kun praktik, en eksamen og så bacheloren. Hvis ikke jeg kan klare en mindre opgave, hvordan skal jeg klare en bacheloropgave?”

At være ordblind

Sofie er dygtig til mange aspekter på studiet, såsom at lede gruppearbejde og finde på relevante og spændende projekter. Hun kan også godt skrive opgaverne, men det tager hende længere tid at få ordene rigtigt på plads. Igennem studiet har Sofie undret sig over, hvordan hendes klassekammerater virker til at have meget tid til overs til venner og fritidsinteresser. Hun bruger selv det meste af sin tid på studiet, og alligevel har hun følelsen af, at det aldrig helt er nok.

”Jeg har hele tiden tænkt: det er bare mig, der ikke er akademisk nok – altså, jeg er for dum til det, for eksempel. Men da jeg fik en mentor, tænkte jeg, at jeg skulle have haft en mentor fra starten af. Så havde det været meget nemmere”

På studiet bliver det opdaget, at Sofie ligger på grænsen til at være ordblind. Det bliver klart, at der er en grund til, at Sofie har læst med så meget besvær. Sofie er aldrig blevet testet for ordblindhed i Grønland. I hendes skoletid blev hun sat i specialklassen med folk, der havde mange forskellige behov. Specialklassen havde et ry som den gruppe, der ikke kunne noget, og det var pinligt at være en del af den, husker Sofie. Da hendes ordblindhed først bliver opdaget på en videregående uddannelse, er der ikke meget hjælp at hente. Der er kun få vejledningstimer i et undervisningsforløb. Sofie får heldigvis kontakt til ILIK, som tilbyder hende et forløb med mentoren Louise. Louise er akademiker og har selv skrevet mange opgaver i tidens løb. Hun er derfor parat til at hjælpe Sofie videre.

Den første kontakt med mentoren Louise

Sofie har en eksamen, som har deadline om kort tid. Louise og Sofie begynder at mødes en gang om ugen og de taler i telefon sammen om opgaven. Louise hjælper Sofie med at øve hendes mundtlige fremlæggelse. Da Sofie får afleveret opgaven, får hun et 7-tal i karakter. Allerede det er et stort spring for Sofie. Næste mål er bacheloropgaven. Sofie og Louise laver flere sociale ting sammen og lærer hinanden bedre at kende. De finder ud af, at de deler mange af de samme interesser. Sofie bliver inviteret med til fødselsdage og middage hos Louises familie og er efterhånden rigtig tit en del af familiens aktiviteter. Desuden har Louise et stort professionelt netværk i Grønland, som hun også introducerer Sofie til.

Den mentale blokering

Bacheloropgaven er svær at gå i gang med. Selvom Sofie brænder for emnet, er det at skrive blevet en mental blokering for hende. Hun stirrer sig blind på de samme sætninger. I juleferien er Sofie med Louise i sommerhus, hvor hun skal skrive på opgaven. Louise går udenfor i haven, men tjekker op på Sofie hver 2. time for at høre, hvordan det går. Sofie har hele opgaven inde i hovedet og kan sagtens forklare mange spændende vinkler, men udfordringen er at få den ned på papir. Hun kan bare ikke. Det er blevet normalt for hende at sidde foran skærmen i flere timer uden at få skrevet noget.

En mentor er et par ekstra øjne

Efterhånden som Louise lærer Sofie bedre at kende, synes hun, at studiet mangler forståelse for hendes situation. Udtil virker Sofie nemlig ikke som en, der behøver hjælp. Louise fortæller:

”Den måde, hun fremstår på, er som ekstremt ressourcestærk. Så jeg tror, der har været nogle misforståelser fra skolen. De har ikke kunne se, hvor stort hendes behov for hjælp egentligt var – og de har ikke været villige til at hjælpe. Det er klart, de skal jo ikke bære folk igennem, men der er en mangel på forståelse af, at du har en person, der ikke har dansk som sit modersmål, som ovenikøbet er ordblind og ikke akademisk baggrund, som har virkelig svært ved at forstå materialet.”

Louise ser mentorrollen som det at være en sparringspartner. Mange udfordringer kan handle om misforståelser, og det kan Louise være med til at se, når hun står neutralt udefra. Det hjælper også at have en på sidelinjen, som kan sige: ’lige præcis dét der, har jeg også prøvet’. Konkret hjælper Louise Sofie med at svare tilbage på forskellige henvendelser til studiet.

Topkarakter

Sofie knokler intenst for at skrive bacheloren færdig. Louise er med på sidelinjen for at støtte hende hele vejen. Sofie må udskyde afleveringen en enkelt gang, men da hun endelig får afleveret, er opgaven til et 10-tal. Da Sofie kommer ud fra eksamenslokalet og fortæller resultatet, må Louise fælde en tåre. Hvad Sofie har opnået på kort tid er enestående. Hun er gået fra grænsen til at dumpe til at afslutte sin uddannelse med et 10-tal.

Nu når andre studerende spørger, hvordan Sofie kom igennem sin bacheloreksamen, svarer hun, at det formåede hun, fordi hun havde en mentor. Sofie er overbevidst om, at hun ikke havde klaret det sidste uden Louise:

”Så var jeg droppet ud – helt sikkert, så ville jeg ikke kunne klare det. Jeg er så taknemmelig for hende, og at ILIK har givet den chance”.

Sofie er hurtigt kommet i arbejde i Danmark efter sin uddannelse. På et senere tidspunkt forventer hun at rejse tilbage til Grønland og arbejde der.

[Udskriftsvenlig version - pdf](#)